

מסורת הש"ס

[illegible]

וַיִּשְׁכַּב אִישׁ אִשׁוֹ וַיִּשְׁכַּב אֶת
זָכָר מִשְׁכָּבִי אִשָּׁה
תּוֹעֵבָה עָשׂוּ שְׁנֵיהֶם מִזֹּת
וּמִתּוֹת דְּמִיהֶם בָּם:

- וירקא כי 2. ובכל בהמה לא תתן
בשבתך לטמאה כה
ואשה לא תעמד לפני
בהמה לרביעה חבל
ורקא יח 33
ערוה אשה ובמה לא
תגלה את חב בנה ואת
בת בנה לא תחם לגלות
ערוהה שארה ונה וזה
ורקא יח 34
וראשם לא יגלוהו
ופרע לא ישלחו כסם
וכסמם את ראשיהם
יחולל מד כ

[illegible]

ויכל גריוו דבעינא. בארזא מדה שארצה אקט: חפייס כופרא. ויפחו מבחוק כדי שיחזיקו החטים: ליכל לי. ימוד לי: דרשינא כך. ולומר: שארצה חייב לי: שסינא חמרא בריקודא דאבוך. שאינך דרשנא. ובקרקד: דכתיב: במציגתה שאמך תמווג לי הכוס: מאי ויפוחה. עשו יריסה: ערמי לי טלא. תמווג לי הכוס כמו אנטי: וטועה אהא כה. כלומר שמנית את השמן על היסוד ותפס וו של זמנא: ויפוחה עניינא קמא. תיתי דביחא תירמי ויפוחה חילי קודק לי: מאי ויכל. דכתיב: ואשה לא תעמוד לפני המה לרבעה תכל הוא (ויקרא יח): ויפוחה תכלני ע"כ. כלומר כי צללה ע"ט טעם מנאחא שנתת צללה גרבתה לבעה: וו מאי חילי. ומפרש יריסות (דף ל:): צלש הבא על נשים ירצה וכן אשה שנבעלה לאנשים ירצה ואינה יודעת מאיזה מהם תבערה והולידה כח מנאחא אז נושא אשה צמא ואלא נושא את אחותו על אשה נאמר ומלאה הארץ וימה" כלומר ומה היא שאין אדם יודע אותה אשה שהיא נושא אס ומורת לו אס ויפוחה לי יפוח לי אשה ויפוחה לי

ליה תבל הוא תבלין
 ביאה מן כולחון ברי
 יומה אמר ליה עיבי
 עבר ואמר ליה ^(א) וזו
 אלעשה למיסבל קם
 מתמן מאי בן אלעש
 פיר בן אלעשה את
 בתן תספורת של כ"י
 את ראשיהם תנא כע
 א"ר יהודה תספרת
 אמר רבא ר'אשו של
 והיני תספורת של
 הרמוצה: מאי דלעת
 קרא קרקואי רבא
 ברמז איתיביה רבינא
 אומר דלעת ארמית
 כלאים עם היונית כלאי
 מתני' ^(ב) ז' הנודר ממ
 אלא ממועשה רתחה
 לקדרה ^(א) שאני מוע
 בקדרה: גמ' תניא ^(א)
 אסור ביורד לאלפס
 קודם שיורד לאלפס מן
 ביורד לקדרה מן ה
 בנעשה באלפס מן ה
 בנעשה בקדרה: הנודר
 אסור אלא כפת ואם

וזו יולתה של רבי לפי שהיה עשיר
 גדול ולא היה יכול לראות דבר של
 יולתה מתמיו: מאי בן אלעשה.
 יולתה מנין דהוה עשיר: ספסורס
 יורדא. שאין כמות: ^(א) עשיר מעוסי.
 היה נותן ממנו גדול לספר שהיה
 לספר לו כהנחתו של כ"י: הרמזה
 ור' קרקואי. דלועין של אותו מקום
 אלפי תחשבוני לעולם יפה: הסמוכה
 רמז. ^(א) עפר של גתלים דלאו
 נבטיל הוא: כלאים עם דלעס
 ירמוזה. אלמא הרמוזה לאו עמונה
 רמז אלף של מקום הוא ומין ורשים
 הוא: ^(א) מתני' ממועשה רתחה.
 ימיו דבר שנמר ביסולו בקדרה
 אינו אלא מהמשת המינין לאסוקי
 ויבשר שאין גמר ביסולו בקדרה עד
 ומצטרף אותו באלפס: כל הנעשה
 בקדרה: אפילו מבטל באלפס אסור:
 גמ' ביורד באלפס שכר כו'.
 וזול וקודם שמיחו באלפס מבטלו
 בקדרה וקודם מיחו באלפס בן היה
 נגמלן והיו יורד לקדרה ולסיק
 אסור: מן היורד באלפס מוסר ביורד
 בקדרה. קודם שירד לאלפס: מן
 נעשה בקדרה. לגמרי כל ביסולו
 ואינו יורד לאלפס כלל: מוסר
 נעשה באלפס. אע"פ שהיה
 קודם לכן בקדרה: מוסר בנעשה
 בקדרה. נגמר

(מתני')

די קינאל, אל גייל; דרשנא קר, שלחמך ומילי דבריוסאם היה אומר; נקראת
די מרקסעס טעייזער; דאס איז אהרם בן, שטימיקן צושפירן וואסן אלץ שפנד זאל
דיה בייל מילד מילד; קר קרקהל; דלעיש אל מילד מוקס שטיין זאל
ק, איין כלל ממשל; כלום, מכלל דערמאנע לא היי טמנה דמק אלץ אלץ
שפסע קינאל איין אומר אלץ תחשבה נחמא, דבר שנמנה קינאל וואן אומר
אויך איין כלל תחשבה נחמא וואסן אלץ מילד מוקס; קר אומר אלץ אומר
אויך אומר אלץ תחשבה נחמא וואסן אלץ מילד מוקס; קר אומר אלץ אומר

ידיקולא רב. קל גדול: חסיים כנפרא. טח אומה כומפ כרי
שלא ילאו החטים ממון נקבי הקל: ומספיה על רישיה. הפכו על
רשאו: ליכיל לי מר. ימודד: חטים דרשינא. שהלימח. ולבדיחותא
האמר: כנפרא דאכוד. שירחד אכיר לפני כשאמרה: וכחיריני

נא שקל דיקולא רבה
על רישיה ואזל ואמר
בין גריווי חיימי דרשינא
אוותרך דלא תברחן
א נסיבנא א"ל בר
למחר שתינא חמרא
בין דאמך בן אלעשה
ר גדול הוה אומניה
ר מעון ברבי א"ל בר
כל דא"ל רבי דהבין
קפרא א"ל פרישה
תירמי לי נטלא אתה
רקוד לי דאימר לך
בה תועה אתה בה
תבל א"ל כי עניינא
דאומר לך עבד אמר
ש בה מי שניא אהר
ותאמר ליה ומאי
כי עניינא קדמאה
ה היא לא יכיל בן
נפק הוא ואינתייה
דנאי א"ל לחנם
עויתיו אלא להראות
דכתבי יכסום יכסמו
לוליינא מאי לוליינא
יחיתיה הויי דמי
הבד עיקרו של זה
בהן גדול: וברלעת
דרמוצה אמר שמואל
אמר דלעת הממונה
רב אשי רבי נחמיה
היא דלעת המצורית
עם הרמוצה תיובתא:
שה קדרה אין אסור
אמר קונם אסור
אסור בכל הנעשה
יורד מן היורד לקדרה
שכבר ירד לקדרה
היורד לאלפס מותר
עשה בקדרה מותר
עשה באלפס מותר
מן היורד לאסור אין

מזר כל מעשה תנור עלי אסור בכל הנעשים בתנור:
מתני'

די קינאה, אל גרוי: דרשינא קר. שלחתיך ומייל דנדיסותא היה אומר: גנדקא
 ון מקריס עטמיידי: משה אהב כה. מנחמן שמואל ויובלן אלל משכב וזכר:
 אהא גיאה מלך ביהא: קר קנאל: דליינען אל וזוהו מקוס שפאל כלל
 וק. איט כלל מנשיל: כלואס. קנאל: דהרמוה לא היו עטמה גנדק אלל על
 שפאש קרייה ויט אקור אלל תבשרה רחמא. דבר שנמנהה קרייה ויזן אקור
 אקור אלל כלל תבשרה ויפליע ויפליע אלל: כלואס. תאמ קרייה ויזן ויזר

ה א מ' פ'ה מהל' כל' המקדש הלל':
ו ב ג מ' פ'ט מהל' נדרים הלל' טושיע
יזד ס' רז סע' ב:

(ב) משנה שאיני נועם:

[illegible]